Marmarinta - Omar P. Mababaya

Konačno rješenje proturiječnosti

Trojstva

BOŽIJA JEDNOĆA

Marmarinta – Omar P. Mababaya

BOŽIJA JEDNOĆA: KONAČNO RJEŠENJE PROTURIJEČNOSTI TROJSTVA

Sarajevo,
1424. h.g. – 2003. g

Naslov originala:
ONENESS OF GOD: THE ULTIMATE SOLUTION TO THE TRINITARIJAN CONTROVERSY

Autor:
Marmarinta-Omar P. Mababaya

Prijevod sa engleskog jezika:
Imad Sanyora

Korektura:
Prof. Nusret Imamović

Šeri'atska recenzija:
Hfz. Mr. Muhamed Fadil Porča

Lektura:
Salem Kehonjić

Dizajn naslovne stranice:
Hamza Mutevelić

Kompjuterska obrada:
Alija i Sead Preljević

Tiraž:
3.000 primjeraka

Štampa:
Emanet d.o.o. Zenica

Izdavač:
ISLAMSKA OMLADINA BEČ

VEREIN ZUR FÖRDERUNG DER ISLAMISCHEN KULTUR IN ÖSTERREICH

„Mesdžid Tewhid"
1120 Wien, Murlingengasse 61, Austrija
Tel. ++43 1 81 22 346, Fax ++43 1 81 77 988
e-mail: tewhid@bosna1.com
www.bosna1.com

UVOD.

Da li ste svjesni historijske prepirke između dviju doktrina: **TROJSTVA I UNITARIJANIZMA**?

Da li ste također svjesni da **ISLAM** nudi konačno rješenje ovoj proturiječnosti?

Kontroverzija Trojstva je jedna od ključnih događaja u analima Kršćanstva. Svjetski priznati historičar Edward Gibbon pokazuje da je kontroverzija Trojstva (koja je doživjela svoju najveću žestinu tokom IV stoljeća) naknadno prodijela u svaki kutak Kršćanskog svijeta. [1]

U jednu ruku, Pavlova Crkva (danas poznata pod nazivom Rimokatolička Crkva) borila se stoljećima za sveobuhvatno prihvatanje doktrine koja zagovara Trojstvo. Koncept Trojstva jeste zapravo srž Atanazijevog Ubjeđenja koje glasi:

"Postoji jedna osoba (Otac), druga osoba (Sin) i treća osoba (Sveti Duh). Ali Božanstvo Oca, Sina i Svetoga Duha je jedno; Slava je jednaka, Veličanstvo podjednako vječno... Jer, kao što smo primorani po Kršćanskoj vjeri da priznamo svaku Osobu zasebno da je Bog i Gospodar, tako nam je zabranjeno po Katoličkoj [2] religiji da kažemo da postoje Tri Boga ili Tri Gospodara" [3]

---

[1] Edward Gibbon, The Decline and Fall of the Roman Empire (Pad i Propast Rimskog Carstva), Gl. IV, Izdavač J. B. Bury (New York: AMS Press Inc., 1974.), str. 355.

[2] U širem značenju nazivale su se Katoličkom i Crkva na Zapadu (Katolička Rimska Crkva) i na Istoku (Ortodoksna Crkva),(op.prev.) Vidi i Opću Enciklopediju, (Zagreb: Jug. Leksikografski Zavod, 1978.), Gl.ured. Josip Šentija, str. 312.

[3] Ulfat Aziz-us-Samad, Islam and Christianity (Islam i Kršćanstvo), Riyad: Predsjedništvo Islamskog Istraživačkog Centra, Ifta and propagation, 1984.), str. 29.

Priroda ovog Ubjeđenja stoljećima je bila kontroverzna i misteriozna,tako da i sam njegov autor, Atanazije Veliki - Aleksandrijski patrijarh, jedan od prvaka Pavlove Crkve, nije uspio upotpunosti da ga razumije. Ovaj borac za Trojstvo sam je priznao da "***kada god bi prisilio svoj razum da posreduje na božanstvu Logosa*** [4]***, njegovi uzaludni i mukotrpni pokušaji bi mu uzmicali, tako da što bi više razmišljao to bi manje razumio, i što bi više pisao, bio bi manje sposoban da izražava svoje misli***". [5]

Sama priroda Trojstva toliko je misteriozna da, kao što je Edward Gibbon napomenuo,"***Koliko god uspijemo izvući bilo kakav pozitivan zaključak iz jedne negativne ideje, neminovno se nađemo u mraku, zbrci i neizbježnoj proturječnosti***". [6]

U drugu ruku, Apostolska Crkva tokom niza godina branila je svoje vjerovanje u Jednog Boga, i kao takva ona je isključila božanstvo Isusa (a.s.). Među onima koji su se u samom začetku protivili doktrini Trojstva bili su tzv. Ebioniti iz Nazareta. Oni su smatrali da je Isus (a.s.) jedan od najvećih poslanika, nadaren nadnaravnim vrlinama i snagom. [7]

[4] Jedan od osnovnih pojmova grčke i helenističke, zatim i kršćanske filozofije i teologije. Logos u Kršćanstvu postaje zakon svijeta, shvaćen kao božanstvo. Po Novom Zavjetu (Ivanovo evanđelje) Logos je Sin Božji, druga osoba u Trojstvu, (op.prev.). Vidi također i Opću Enciklopediju, (Zagreb: Jug. Leksikografski Zavod, 1979.), Gl.ured. Josip Šentija, str. 159.

[5] Edward Gibbon, Gl.II, op.cit., str. 360-361.

[6] Isto djelo, str. 361.

[7] Navodeći Edward Gibbon-a, Ebioniti su. "**pripisivali njemu (Isusu) i njegovoj budućoj vladavini sva proročanstva data Hebrejima koja se odnose na spiritualnog Mesiha. Neki od njih su priznali da je rođen od djevice Marije ; ali su ravnodušno odbijali prethodno postojanje i božanske savršenosti Logosa,ili Sina Božijeg ...**" Isto djelo, str. 358-359.

Misterije oko Kršćanstva bile su opasno izložene javnoj debati kada se Arije, jedan od prvaka Apostolske Crkve, suprostavio Biskupu Aleksandru, prvaku Pavlove Crkve. Ova dvojica bila su u žestokom teološkom sporu cijelih sedam godina (318.-325.). Arije, učenik Luciana iz Antiohije, najvećeg kritičara Trinitarističke doktrine, žestoko je branio viđenje da je **Bog Jedan i kao takav Vječan.** [8]

Takav Unitarijanski pogled na vjeru, koji je sukladan izvornom Isusovom (a.s.) učenju kao i učenju svih ostalih poslanika (a.s.), konačno je izložio kritici doktrinu o Trojstvu i doveo je u stanje spora. Ovo međutim nije zaustavilo Crkvu Pavla da pridobije kontrolu nad velikim dijelom Kršćanstva. To se dogodilo usljed dobro poznatih razloga o kojima će se diskutirati nešto kasnije. Sljedeće poglavlje pokazaće nam historijsku podlogu Trinitarističke kontroverzije.

HISTORIJSKE ZABILJEŠKE RASPRAVE O TROJSTVU

Pogled na Kršćanstvo sa stanovišta Trojstva nastalo je mnogo godina nakon nestanka Isusa (a.s.). Nedvojbeno, ono nije bilo prakticirano od strane Isusa (a.s.) niti od bilo kog drugog poslanika (a.s.). Zapravo, istinski sljedbenici Isusa (a.s.) nastavili su potvrđivati vjerovanje u Jednog Boga sve do 90. g. Vjerovanje u Jednog Boga prikazano je u djelu "***Pastir iz Hermasa***", napisanom u tom periodu i koje se poštivalo kao knjiga otkrivenja ranih Kršćana. Na stranu što je propisalo vjerovanje u Jednog Boga, ovo sveto pismo sadrži i ostale srodne zapovjedi o iskrenosti, istinitosti, čistoći,

[8] Muhammad Ata Ur-Rahim, Jesus: Prophet of Islam (Isus: Prorok Islama), Riyad: Predsjedništvo Islamskog Istraživačkog Centra,Ifta and propagation,1984.), str.105.

strpljenju, poštenju, pobožnosti i samokontroli. Određenije, prva od ovih zapovjesti glasi:

"Prije svega, vjeruj da je Bog jedan, i da je On stvorio sve stvari i uredio ih od nečega što prije nije postojalo, učinio da sve stvari nastanu, i On sadrži sve stvari, ali je On sam nesadrživ. Vjeruj Mu zato i boj Ga se, i bojeći se Njega održavaj samokontrolu. Drži se ove zapovjedi i udaljit ćeš od sebe svu zlokobnost, činit ćeš sve sa čestitošću i živjet ćeš za Boga ako se pridržavaš ove zapovjedi". [9]

Ubjeđenje Apostolske Crkve:"**Ja vjerujem u Boga (Oca) Svemogućeg**" bilo je poznato ranim Kršćanima 120. godine. Riječ OTAC je, zapravo, dodana ovom tekstu između 180. i 210. godine. Jedan broj vođa Apostolske Crkve osudilo je ovu inovaciju, jer im je bilo neprihvatljivo uvoditi nove ideje u izvorna Isusova (a.s.) učenja. [10]

Jedan od ranijih prvaka Apostolske Crkve bio je Iraneus, koji je naslijedio Biskupa Pontiusa iz Liona 177.god., nakon što je ovaj drugi brutalno ubijen. Godine 190., Iraneus piše Papi Viktoru da obustavi masakre nad Kršćanima koji se ne slažu sa doktrinom koju zagovara Crkva Pavla, crkve podržavane od strane Rimljana. Iraneus je vjerovao u Jednog Boga i podržavao je doktrinu o Isusu (a.s.) kao čovjeku, a ne Bogu. [11]

Iraneus i ostali rani Unitarijanci (Kršćani koji su vjerovali u Jednog Boga) užasavali su se Trinitarističke dogme, koja je odstupala od prvobitnog Isusovog (a.s.) učenja. Sve do 200.god., Riječ"Trojstvo"(koje je danas nukleus Kršćanskog načela) nije uopće bila poznata Crkvi Pavla."Trojstvo"je dobiveno od Latinske Riječi"Trinitas",

[9] E. J. Goodspeed, The Apostolic Fathers (Apostolski Oci), 1950.; citirano od strane Muhammeda Ata Ur-Rahmana, op.cit., 1984., str.46.
[10] Isto djelo, str. 7.
[11] Isto djelo, str. 74-75.

koje je po prvi put korišteno od strane Tertulijana, 200.god., kako bi objasnio na Latinskom čudnu doktrinu Crkve Pavla. Sam Tertulijan je pripadao Afričkoj Crkvi. On je vjerovao u Jednog Boga i identificirao je Isusa (a.s.) sa Jevrejskim Mesijom. On se suprotstavljao Papi Callistu zbog podučavanja da se i najveći grijeh može oprostiti nakon pravilnog (kanonskog) pokajanja. Tertulijan je bio jedan od onih koji je otvorio put za doktrinu spasa, barem djelimično ***"čineći dobra djela"***. [12]

Svakako, oni koji su pripadali Apostolskoj Crkvi prihvatili su jasno značenje riječi koje je Isus (a.s.) govorio svojedobno, kao što je oličeno u ranijim svetim pismima. Bez pribjegavanja misterioznim dogmama, oni su nastavili da podržavaju onaj dio vjerovanja "Vjerujem u Boga Svemogućeg" sve do 250. god. [13] U svom pokušaju da opovrgne Trojstvo u Kršćanstvu, Lectanius (320.god.) i Euzebije iz Nikomedije napisali su "Krist nas uči da zovemo njegovog Oca Istinskim Bogom i da se Njemu molimo".

Ovi rani Unitarijanci bili su dovoljno hrabri da izlože svoja viđenja kako bi opovrgnuli dogmu Trojstva, uprkos kampanji proganjanja provedenoj protiv njih. Istinski vođa bio je Arije, koji se 318. god u svom poznatom stilu suprotstavio Pavlovom viđenju da je Isus (a.s.) bio u zbilji "Sin Božji" i da je "podjednake supstance i jednako Vječan kao i njegov otac". Jedan od argumenata koji je zagovarao Arije bio je: "Ako je Isus zaista u zbilji bio Sin Božji, onda slijedi da je otac morao da egzistira prije sina. Odatle slijedi da je postojao period kada sin (Isus) nije postojao. Dalje slijedi da je sin biće koje se sastoji od esencije koja nije oduvijek postojala. Pošto je Bog u biti Vječan i Besmrtan, Isus ne može biti od iste esencije kao

[12] A. M. Renwick, The Story of the Church (Priča o Crkvi), Bristol: Inter-Varisity Press,1977., str. 41.
[13] Muhammad Ata Ur-Rahim, op.cit., str. 7.

i Bog". [14] Godine 321., Arije se javno suprotstavlja biskupu Aleksandru, vijesniku Crkve Pavla. U opovrgavanju vjerovanja u Trojstvo, Arije je dokazivao da je "Bog samo Jedan... Bog je sam nerođen, Bog je nepromjenljiv i Njegov je izgled skriven u vječnoj tajanstvenosti od očiju svakog drugog bića". [15] Četiri godine kasnije, 325., car Constantin je sazvao Prvo Generalno Vijeće u Nikeji, turskom gradiću u sjeverozapadnom dijelu Bliskog Istoka, danas nazvanom Iznik. Ovome Vijeću prisustvovalo je 318 biskupa - od Španije do Perzije. [16] Car Constantin je navodno ciljao na pomirenje između samih biskupa (naročito Arija i Aleksandra) koji su bili umješani u kontroverziju Trojstva. Biskup Aleksandar, međutim, nije mogao prisustvovati ovom uticajnom Vijeću, pa je poslao Atanazija da predstavlja njega i Crkvu Pavla. Iako je Vijeće ratificiralo vjerovanje u Trojstvo, struje naklonjene Ariju nastavile su svoja Unitarijanska djelovanja.

Godine 380., car Teodozije iz Rima načinio je ortodoksnu vjeru (Katolička vjera bazirana na Trojstvu) obaveznu za sve subjekte i proglasio ju je državnom religijom. [17] Do 381. god., Vijeće Konstantinopola, Drugo Generalno Vijeće, kome je prisustvovalo 186 biskupa, donijelo je i konačnu odluku vezanu za Tri Osobe u Jednom Bogu. Snažno se izrazivši, ovo Vijeće je potvrdilo božanstvo Svetog Duha.[18] Sve do 383. god., Teodozije je prijetio da će strogo kazniti sve one koji ne budu vjerovali

[14] Muhammad Ata Ur-Rahim, Jesus: Prophet of Islam (Isus: Poslanik Islama), str. 88.
[15] Isto djelo, str.105
[16] A.M.Renwick, The Story of the Church (Priča o Crkvi), Bristol: Inter-Varisity Press,1977.,str. 54.
[17] Arend Th.Van Leeuwun, Christianity in World History: The Meeting of the Faiths of East and West (Kršćanstvo u Svjetskoj Historiji: Susret Vjera Istoka i Zapada), eng.prev.H.H.Hoskins (New York: Charles Scribner's Sons,1964.), str.275-276.
[18] Muhammad Ata Ur-Rahim, op.cit., str.106.

u Trojstvo. Ova prijetnja, međutim, nije rezultirala u potpunoj destrukciji načela Arijevog viđenja Kršćanstva; oni su preživjeli i još su temnelj vjerovanja mnogih Unitarijanskih Kršćana. U XVI stoljeću, L.F.M.Sozzini izazvao je Johna Calvina (vođu Protestantskih Reformatora u Švicarskoj) na temu Trojstva. Sozzini je negirao božanstvo Isusa i odbacio je dogme o Izvornom Grijehu i Pokajanju. [19]

Još jedan izraziti kritičar Trojstva tokom XVI stoljeća bio je Michael Servetus, koga mnogi prihvataju kao osnivača modernog Unitarijanizma. [20] On je živio u vremenu kada je Rimokatolička Crkva bila u haosu. Takva situacija uvjetovala je pojavljivanju Protestantskih Reformista kao što su Martin Luther i John Calvin. Servetus je, međutim, zaključio da reformistički pogledi na Kršćanstvo fundamentalno odstupaju od učenja Isusa (a.s.) - posebno onaj dio koji se odnosi na vjerovanje u Jednog Boga. Tako je on, 1553. god. objavio knjigu pod naslovom "Greške u Trojstvu" (Errors in Trinity) u kojoj navodi:"Filozofi su izmislili treće, posebno biće, istinski različito od prethodna dva, kojeg su zvali Treća Osoba ili Sveti Duh; tri bića u jednoj prirodi...Priznavajući odatle ove tri, kako su ih po tadašnjoj modi zvali OSOBE, oni slobodno priznaju i pluralitet osoba, pluralitet bića, pluralitet esencija, pluralitet supstanci i uzimajući strogo u obzir riječ"Bog", oni će imati i pluralitet bogova". [21] Zbog svog neumoljivog vjerovanja u Jedinstvo Boga, Servetus biva zatvoren u Ženevi na osnovu optužbe za heres. Nakon toga, ubijen je sporom smrću spaljivanjem na lomači. Jedan od njegovih pristalica, Castell, izrazio je svoje osjećaje, navedeno je, u melanholičnom

[19] Lonsdale i Laura Ragg, izdali i preveli sa italijanskog u Carskoj Biblioteci u Beču, The Gospel of Barnabas (Barnabino Evanđelje), (Karachi: Begum Bawany Waqf, 1986.), Gl.XVI.
[20] Muhammad Ata Ur-Rahim, op.cit., str.119.
[21] Citirano od strane Muhammad Ata Ur-Rahima, op.cit., str. 117.

tonu:"Spaljivanjem čovjeka ne može se dokazati doktrina". [22]

U XVII stoljeću, John Biddle (vođa Unitarijanaca u Engleskoj) objavio je brošuru i naslovio ju je sa: "Dvanaest Argumenata za Odbacivanje Božanstva Svetog Duha"(Twelve Arguments Refuting the Diety of the Holy Spirit). [23] Godine 1645., Biddle biva zatvoren zbog svojih Unitarijanskih pogleda na Kršćanstvo. Kasnije je pozvan pred Parlament gdje on ponovno čvrsto poriče božanstvo Svetog Duha. Godine 1648., objavljen je "opasan proglas", u kome je navedeno:"Ako iko bude osporavao Trojstvo ili božanstvo Isusa, ili božanstvo Svetog Duha, biće pogubljen bez povlastica sveštenstva". [24]

U današnjem modernom svijetu, oni koji se drže doktrine Trojstva idetificiraju sebe kao Kršćane uglavnom zato da bi ugasili svoju žeđ za religijom. Mnogi od njih ne poriću misterioznu prirodu Trojstva, koja je lišena ljudske logike i znanstvenog objašnjenja. Ovo proizilazi iz čvrste činjenice da je Trojstvo Atanazijevo remek-djelo. Drugim riječima, to je bila ljudska inovacija najgore vrste, koja je ništa drugo do vrijeđanje Boga i Njegovih Unitarijanskih atributa. Nažalost, većina Kršćana nisu ni svjesni da je takva misteriozna doktrina bila predmet rasprava dugi niz stoljeća, pogotovo tokom vladavine cara Constantina. Mnogi Kršćani znaju samo da je Constantin bio "heroj". Ali, neka bude poznata činjenica da je Constantin, uprkos svemu, uglavnom zbog političkih igara i malverzacija, bio jedan od onih koji je odigrao svoju ulogu u kontroverziji Trojstva. Kao činjenicu treba navesti da su mnogi rimski carevi i ključne vjerske figure u Kršćanstvu, posebno tokom IV stoljeća, bili umješani u krizu Trojstva na jedan ili drugi način.

[22] Isto djelo, str.116.
[23] Isto djelo, str.142.
[24] Ibid.

POLITIČARI I SVEŠTENICI SU UTICALI NA USVAJANJE DOKTRINE TROJSTVA

Rimske političke vođe, od vremena cara Nerona, igrali su različite role tokom krize Trojstva. Jedan očiti slučaj zbio se kada je car Constantin ratificirao doktrinu Trojstva više od 300 godina nakon nestanka Isusa (a.s.). Uloga Constantina u osnivanju Trojstva kao standardnog ubjeđenja među Kršćanima ne može biti zanemarena. Kopajući u potrazi za vezama koje je on imao sa sveštenicima pomoći će da se pronađe paradoks o Rimu kao centru Kršćanstva.

Poznato je da su Rimljani dugi niz godina proganjali sve one koji su sebe nazivali Kršćanima, od vremena kada je na prijestolju bio Neron, pa sve do Constantina. Gibbon je jednom prilikom rekao da su "80 godina nakon smrti Isusa Krista, njegovi nevini učenici bivali kažnjavani smrću od strane suda, presudama koje je izricivao prokonzul, čovjek nevjerovatno ljubaznog izgleda i filozofa, u skladu sa zakonima cara koji je bio izuzetno cijenjen zbog mudrosti i pravednosti svoje administracije". [25] Surove kazne dodjeljivane Kršćanima u desetoj godini vladavine cara Nerona bile su opisane po Gibbonu kao što slijedi:

"Oni su umirali u mukama, a njihove muke bile su još više zagorčavane uvredama i ismijavanjima. Neki su bili zakivani na križeve, drugi zašivani u krzna divljih zvijeri i izlagani bijesu divljih pasa; neki, opet, bili bi pričvršćeni za zapaljive materijale i bivali korišteni kao velike baklje koje bi osvjetljavaje tamu noći. Neronovi vrtovi bili su određeni za melanholične spektakle u kojima bi se održavale utrke konja, počašćeni prisustvom

[25] Edward Gibbon, Gl.II, op.cit., str. 77.

samoga cara, koji bi se umješao u svijet u odori i stavom jednog kočijaša. Krivica Kršćana zasluživala je, svakako, najprimjerenije kazne, ali javno užasavanje pretvoreno je u sažaljevanje, te je vladalo mišljenje da su ovi nesretni bijednici žrtvovani ne zbog javnog dobrobita već radi okrutnosti ljubomornog tiranina. Oni koji pomno istražuju i analiziraju revolucije čovječanstva mogu zapaziti Neronove vrtove i cirkuse, natopljene krvlju ranih Kršćana, u Vatikanu, gdje su ponovo vraćeni trijumfom i zloupotrebom sada od strane nekoć proganjane religije". [26]

Tokom vladavine cara Dioklecijana bile su izdate najmanje četiri nam poznate zapovjedi o progonima Kršćana i paljenju svih njihovih crkvi. Iako je car abdicirao svoj prijestolj 305.god.,"progon Kršćana je nastavljen narednih deset godina i blizu 2000 njihovih vođa bilo je egzekutirano". [27]

Sa ovakvim nehumanim tretiranjem ranih sljedbenika Isusa (a.s.) od strane Rimljana, paradoksalno je da je upravo Rim postao centar Kršćanstva. Rimljani su bili najžešći neprijatelji Isusa Krista (a.s.) i oni su bili ti koji su ga navodno razapeli. Svakako su Rimljani, posebno car Constantin, igrali vitalne uloge u osnivanju Rima kao centra Kršćanstva. To je bio čisto politički potez kojeg su Rimljani povukli da bi održali i proširili svoje carstvo, sa ogromnom bazom korisnih subjekata u koje su bili uključeni i Kršćani.

Po prvi put, 308. god., rimski svijet bio je podijeljen između šest careva; na Zapadu Constantin i Maksencije, naklonjeni ocu Maksimilijanu; na Istoku Licincije i

[26] Isto djelo, str. 91-92.
[27] Martin A.Larson i C.Stanley Lowell, The Religious Empire: The Growth and Danger of Tax-Extempt Property i the United States (Religijsko Carstvo: Porast i Opasnost od Vlasništva Oslobođenog Poreza), (Washington: Robert B.Luce Co.,1976.), str. 12.

Maksimin, koji su sa mnogo obzira poštovali njihovoga dobrotvora Galerija. [28] Tokom vladavine cara Constantina, rimski svijet bio je napastvovan unutarnjim građanskim razdorom, te je on smatrao ponovno ujedinjenje od najveće važnosti. Čak, tokom njegove vladavine bio je i svjedok nereda u Kršćanskom svijetu vezano za različite sukobljene dogme. Historija pokazuje da je sam Constantin bio veoma kontroverzna figura. Kršćani su ga smatrali spasiteljem crkve - odatle i herojem. Drugi su poredili "Constantina sa najužasnijim tiraninom koji je po svojim porocima i slabostima obešćastio carski purpur". [29] Vrijedno je napomenuti da je i sam Constantin pobjegao iz Rima, ne zbog toga što je bio borac za Kršćane, već iz straha da su njegov život i carstvo u opasnosti. Zašto? Prvo je bilo objavljeno da je bio ljubomoran na svog starijeg sina Crispusa, koji je bio i direktni nasljednik prijestolja. Crispus, koji je dobio titulu Cezara sa sedamnaest godina, postao je toliko popularan po svojoj vojničkoj hrabrosti, odvažnosti i sposobnosti vođenja da je privukao naklonost suda, armije i građanstva. Ova opasna popularnost Crispusa uskoro je privukla pažnju Constantina, koji je bio nestrpljiv imajući jakog rivala. Umjesto da obezbjedi vjernost svome sinu, car pristupa jednom satanskom potezu. Crispus biva ubijen, bilo da je to učinjeno od strane nekog ubice ili putem mnogo nježnije operacije - trovanjem. [30]

Jasno, zbog toga, Constantinova želja za moći odvela ga je do ekstremne situacije u kojoj počinjava gnusan zločin ubivši svoga sina. Prethodno svemu tome, bilo je poznato da je Crispusova maćeha, carica Fausta, imala motiv da ubije Crispusa, "koga je smatrala užasnim

[28] Edward Gibbon, Gl.I, op.cit., str. 440.
[29] Edward Gibbon, Gl.II, op.cit., str. 214.
[30] Isto djelo, str. 219-222.

rivalom svojoj djeci". [31] Očigledno svjestan ovog motiva, car Constantin je manifestovao svoje kajanje "samo u postupcima krvoprolića i osvete; i da se okajao za ubistvo svog nevinog sina, egzekucijom, možda krive žene". [32] Jedno svjedočanstvo u vezi s ovim ubistvom navodi da je "Constantin ubio i sina i ženu". Drugo svjedočanstvo navodi da je"Crispus bio otrovan, a Fausta udavljena u kadi punoj vrele vode". [33]

Nakon tragičnog ubistva carice Fauste, ma kako ono bilo izvršeno, situacija je pretvorena u opšti haos, očigledno izvan očekivanja cara Constantina. Sa njegovim carstvom na rubu propasti usljed građanskog rata i stalnih vanjskih prijetnji, Constantin bježi u Bizant (kasnije nazvan Konstantinopol), gdje se susreće sa neočekivanim uspjehom Crkve Pavla. [34]

U Bizantu, Constantinu je Crkva Pavla ponudila da se pokaje, što on i čini. [35] Takva privilegija ponuđena jednom tiraninu samo je manifestirala labavost tadašnjih kršćanskih normi. Ako takve norme tolerišu da se bilo ko oslobodi krivice za počinjeno ubistvo jednostavno se ispovjedivši (što bi trebao biti slučaj ukoliko sveštenik ne pribjegava diskriminaciji), onda bi bilo ko mogao ubiti nekoga drugoga, a da ne bude kažnjen, što bi vodilo neminovnom socijalnom haosu. Drugim riječima, zajednica koja bi se pridržavala tih normi pojavila bi se kao velika kažnjenička kolonija sastavljena od bivših osuđenika i drugih kriminalaca, koji bi milošću sveštenika (!) nosili kršćanski identitet.Crkveni ljudi u

[31] Isto djelo, str. 223.
[32] Ibid.
[33] Vidi dodatak br.13, Edward Gibbon, Gl.II, str. 587.
[34] Muhammad Ata Ur-Rahim, op.cit., str.78.
[35] Jedan izvor je tvrdio da nakon što je ubio svoga sina i svoju ženu, Constantin se pokajao; Kršćanski sveštenici (očigledno sveštenici Pavlove Crkve), kako je navedeno, ponudili su mu oprost i tako je postao Kršćanin. Vidi dodatak br.13, Edward Gibbon, Gl.II, op.cit., str. 587.

svakom slučaju, ne bi prihvatili ovaj način sagledavanja situacije. Međutim, ako je Constantin izbjegao kaznu za svoje zločine, jednostavno prihvatajući sveštenikovu ponudu za javnim pokajanjem, zašto se ovo ne bi moglo držati istinitim i za druge? Istina je da je Constantinovo pokajanje bilo poseban slučaj i imalo je, zapravo, uzajamnu svrhu. U jednu ruku, ono je jasno služilo kao skriveni motiv Crkve Pavla za carskom zaštitom i mirom sa Rimljanima. U drugu ruku, pošto je car Constantin bio zabrinut ne samo zbog reperkusija vezanih za njegove zločine, već i zbog problema koji su razarali Rimsko Carstvo (građanski ratovi i sl.), on je sarađivao sa Pavlovim sveštenicima s ciljem pridobijanja lojalnosti Kršćana, koji su opet bili neophodni za ponovno ujedinjenje njegovog carstva. Činjenica je da je Constantin bio toliko uspješan u tome da su sveštenici činili mnoge tajne poslove za njega i zasigurno da oni stoje iza uspjeha ponovnog ujedinjenja Rimskog Carstva. Constantin je, dakle, iskoristio zlatnu priliku pri čemu su biskupi Konstantinopola (zamračenog carskim dvorima i zaštićen carskim armijama) "uticali da se prihvate zahtjevi careva za kontrolu nad crkvom i da posreduju i odlučuju o bilo kom sporu koji bi se uzdigao u crkvenoj sferi". [36] Na koncu, ovi sveštenici u novom gradu, Konstantinopolu, nisu imali bolji izbor, jer "carevi IV stoljeća bili su ljudi samovlasnog rukovođenja, i očekivali su od svakog, uključujući i crkvene vođe , da im se pokoravaju". [37] Ovi carevi bili su zainteresirani za održavanje"jedinstva javnog kulta kao osnove za garanciju jedinstva carevine". [38] Svojom političkom

[36] Brian Tierney,The Crisis of Church & State 1050-1300. (Kriza Crkve & Države 1050-1300.); (New Jersey: Prentice Hall, Inc., 1964.), str.9.
[37] Isto djelo, str. 8.
[38] Arend Th. Van Leeuwen, Christianity in World History: The Meeting of the Faiths of East and West (Kršćanstvo u Svjetskoj Historiji: Susret Vjera Istoka i Zapada), eng.prev. H.H.Hoskins (New York: Charles Scribner's Sons, 1964.), str. 275.

virtuoznošću, kao i dobrom kontrolom nad sveštenicima, Constantin koristi priliku da ima ujedinjenu crkvu, koja bi njemu bila lojalna i čiji centar bi bio u Rimu (ne u Jerusalemu). To znači da je cijelo Kršćanstvo trebalo da bude pod domenom Rimskog Biskupa, koji bi zauzvrat bio pokoran caru. Prirodno, odatle kršćanska pokornost Rimskom Biskupu značila je i vjernost, odnosno lojalnost i samom caru.

Zbog svega navedenog, pristalice Apostolske Crkve, posebno pripadnici Berberskih zajednica Sjeverne Afrike pod vođstvom biskupa Donata, sumnjali su u taj potez koji bi kao politička strategija strane vlasti njih faktički porobila. Oni su čvrsto vjerovali da Isus (a.s.) nikada nije spominjao Rim kao centar njegovog učenja. Tako su se Kršćani Berberi iz Sjeverne Afrike, pod vođstvom biskupa Donata, čvrsto protivili biskupu iz Rima punih 40 godina. Oni su godinama održavali svoja fundamentalna načela, naročito vjeru u Jednog Boga i Isusa Krista (a.s.), Njegovog poslanika. [39]

Constantinova poluga u izdizanju Kršćanstva nije dovoljna da bi se dokazalo da je i on sam bio privrženi Kršćanin. Historičar R.Richter slaže se sa E.Gibbonom da je Constantinovo Kršćanstvo bilo upravo zbog političkih interesa. Drugi historičar, Burkhardt, mišljenja je da je Constantin bio urođeno ravnodušan prema religiji uopšte, i da je "u svojim kasnijim godinama pokazivao osobno naginjanje ka paganizmu, ne Kršćanstvu". [40] Zapravo, mnogi njegovi podređeni i dalje su vjerovali u rimske bogove (npr. Jupiter), i da bi ih zadovoljio, Constantin je u svojim kasnijim godinama života (i u saradnji sa sveštenicima) donio nekoliko odluka u njihovu korist, što je i poprilično dokazalo da je i on sam obožavao rimske bogove. Jedna takva odluka, na primjer,

[39] Muhammad Ata Ur-Rahim, op.cit., str. 81.
[40] Vidi dodatak br.18., Edward Gibbon, Gl.II, op.cit., str. 593.

bila je odredba da se Rimska Nedjelja usvoji kao Kršćanski Sabat. Druga odluka bila je usvajanje rođendana Boga Sunca (25. decembar) kao dan rođenja Isusa (a.s.). To su bile samo neke odluke donesene tokom održavanja Nikejskog Vijeća, koje su ratificirane od strane cara Constantina osobno. Zapravo, usljed izbijanja poznate prepirke između Arija i Atanazija, car Constantin je osobno i sazvao održavanje Nikejskog Vijeća.

Tako je Pavlova Crkva pobjedila na kraju. Ubjeđenje koje je ratificiralo Nikejsko Vijeće zapravo je ratificirano od strane Constantina čija je religija bila stvar dvojbi i čiji um nije bio prosvijetljen niti učenjem niti inspiracijom. [41] Ovo Vijeće je konačno odlučilo da se Krist zove "Sin Božiji, jedini rođeni od Oca...iste supstance kao i Otac... Bog od Boga". [42] Također je zvanično objavljeno da je koncept Trojstva i službena doktrina Pavlove Crkve i usvojena su evanđelja Mateja, Marka, Luke i Ivana kao jedina četiri pravilna (kanonska) evanđelja.

Vijeće u Nikeji je također donijelo odluku da se unište sva ostala druga evanđelja napisana na Hebrejskom (Aramejskom) jeziku, što je rezultiralo u spaljivanju skoro 300 drugih vrijednosti (uključujući i svjedočanstava). [43] Autoriteti iz Pavlove Crkve išli su čak i dalje objavljujući da će posjed neovlaštenog evanđelja

[41] Edward Gibbon, Gl.II, op.cit., str. 376-377.
[42] A.M.Renwick, op.cit., str. 54.
[43] Treba napomenuti da su tokom života Isusa (a.s.) on i njegovi apostoli komunicirali na Aramejskom jeziku (jezik koji spada u skupinu semitskih jezika, proizišao iz Hebrejskog jezika i koji je održan čak do današnjih dana u pojedinim djelovima Sirije i Libana).Taj jezik bio je u velikoj upotrebi u Srednjoj Aziji u tom periodu . Međutim, činjenica je da su četiri usvojena evanđelja (Lukino, Matejevo, Ivanovo i Markovo) pisana na grčkom jeziku, što predstavlja podatak koji direktno dovodi u sumnju originalnost i autentičnost četiri usvojena evanđelja, odnosno dovodi se u sumnju da su njihovi autori zaista Isusova (a.s.) četiri apostola,(op.prev.). Vidi Encyclopeadia Britannica, kao i Opću Enciklopediju, (Zagreb: Jug. Leksikografski Zavod, 1977.), str. 218.

biti najveće krivično djelo. To je bio dio Atanazijeve strategije da ujedini Kršćanstvo što je rezultiralo u umorstvima preko jedan milion Kršćana u godinama koje su slijedile nakon održavanja Vijeća u Nikeji. Evanđelje sv. Barnabe, jednog od apostola Isusa (a.s.), čiji nadimak Barnaba znači "ukoritelj" (što dovoljno govori o njegovom značaju među dvanaest apostola) je, međutim, preživjelo do danas kao jedino vrijedno svjedočanstvo o životu i misiji Isusa Krista (a.s.). To evanđelje bilo je usvojeno kao kanonsko kod Kršćana iz Aleksandrije sve do 325.god. [44] Ovo evanđelje proricalo je i budući dolazak na svijet poslanika Muhameda (a.s.). [45]

Vrijedno je napomenuti da tri godine nakon održavanja Nikejskog Vijeća, Constantinov nedostatak objektivnosti u posredovanju u pomenutom sporu (čak ne poznavajući ni religijske korijene teorije Trojstva) isplivava na površinu. Constantin, pod uticajem njegove pro-Arijanski naklonjene sestre, uskoro štiti Arija na taj način što zahtjeva da se ovaj drugi vrati u Katoličku zajednicu. Međutim, Atanazije, projektant Ubjeđenja o Trojstvu, žestoko se suprostavio ovoj ideji. Constantin je, međutim, ostao principijelan u svojoj namjeri da se Arije svečano primi u zajednicu u Konstantinopoljskoj Katedrali, ali na isti dan kada je trebao da trijumfuje, 336. god., ovaj drugi iznenada umire.

Atanazije biva odgovoran za smrt Arija. Tako ga je Constantin prognao u provinciju Gaul, gdje je i ostao 28 mjeseci. Car je bio toliko ganut tragičnom smrću Arija i uz veliki uticaj njegove pro-Arijanski orijentirane sestre postao je i osobno Kršćanin. Samo godinu dana nakon što prima novu vjeru, car Constantin je preminuo, 337.god, kao Arijanski Kršćanin. Ironično, ali istinito, car

[44] Lonsdale & Laura Rågg, izd. i prev.,The Gospel of Barnabas (Barnabino Evanđelje), (Karachi: Begum Aisha Bawany Waqf, 1986.), str.274.

[45] Isto djelo, str. 122-123.

je umro kao vjernik kakvi su bili i oni koje je proganjao i ubijao - pripadnici i vođe Apostolske Crkve, vjernici u Božje Jednoću sa Isusom (a.s.) Njegovim Poslanikom. [46]

Nakon smrti Constantina, Atanazije nije imao predaha pošto ponovno biva proganjan od strane cara Constancija, nasljednika Constantina, koji je također bio pro-Arijanski orijentisan. Atanazije, zapravo, provodi tri godine u Vatikanu nakon drugog egzila iz Aleksandrije, 339. god. Godine 356., ponovo je protjeran iz Aleksandrije po treći put. Njegov život je u stalnoj opasnosti zbog konspiracije onih sveštenika koji su se protivili Trojstvu i koji su osvojili srce Constancija, što je rezultiralo u tome da su izrečeni još žešći proglasi protiv onog prvog. Na primjer, izdašne nagrade bile su obećane, na osnovu Carskog proglasa, čovjeku koji bi Atanazija doveo mrtvog ili živog, a također i stroge kazne bile su predviđene protiv onih koji bi se usudili zaštititi državnog neprijatelja. Tako je Atanazije pokušavao da pobjegne upličući se u različite opasnosti. Jedna od tih opasnosti vodila je u protuzakonitu radnju - preljubu između njega i jedne mlade žene, čuvene po svojoj neodoljivoj ljepoti. Tokom šest godina izbjeglištva i progonstva nastavio je da je posjećuje. [47] Objelodanjivanje ovakve nemoralne afere u koju je umiješan osnivač ubjeđenja o Trojstvu nije iznenađujuće, pošto su mnogi drugi kršćanski sveštenici bili umiješani u preljube i druge velike protuzakonite radnje. Uzimajući u obzir historijsku podlogu Atanazijevog nemoralnog ponašanja i perverzne ličnosti njegove, žalosno je da se Kršćani i danas drže njegovog ubjeđenja (vjerovanja u Trojstvo).

U ovom kontekstu ne treba zaboraviti da, iako je car Constantin ratificirao doktrinu Trojstva, isti je umro u vjeri onih koji su se suprotstavljali toj doktrini (Kršćani

[46] Mumammad Ata Ur-Rahim, op.cit., str.104.

[47] Vidi Edward Gibbon, Gl.II, op.cit., str.402.

koji su vjerovali u Jednog Boga , Svemogućeg). Ovo posljednje dokazuje da se on, zapravo, nikada nije slagao sa tom doktrinom. To je i potvrdilo valjanost kazivanja da je njegovo posredovanje u kontroverziji Trojstva bilo čisto politički motivirano, a ne duhovno inspirisano. Nažalost, utemeljenje i razvoj Kršćanstva bilo je u mnogome pod uticajem politike i nečijih interesa, a ne pod uticajem praktičnog života i autentičnog učenja Isusa (a.s.). Uticaj Pavla na današnje Kršćanstvo je drugi očigledan slučaj. To ćemo analizirati u sljedećem poglavlju.

UTICAJ PAVLA I PAVLOVE CRKVE

Pavle je bio samoproklamovani apostol neznabošcima. Pozivanje na njegov život i njegovu ličnost uglavnom se zasnivalo na primarnim izvorima, naročito iz njegovih Poslanica i dijelom na osnovu izvješća Luke u svom evanđelju. Značajniji izvještaji o prirodi Pavlovog života (historijski) činjenica je, povećavaju sumnju da je on mnogo toga izmislio kako bi uskladio svoje motive (naravno bezuslovno) radi dobijanja najviše moći u Kršćanstvu.

Svakako da su temelji današnjeg Kršćanstva nastali usljed ogromnog uticaja Pavla. Kao osnivač današnjeg Kršćanstva Pavle svjedoči:

"Po blagodati Božjoj koja mi je dana, ja kao premudri neimar postavih temelj, a drugi neka zida u visinu; ali svaki neka gleda kako zida". [48]

Michael Hart, američki matematičar, historičar i izdavač, prilikom rangiranja stotinu najuticajnijih osoba u historiji stavlja Pavla (a ne Isusa Krista) na drugo mjesto najuticajnijih osoba u historiji - drugu poslije

[48] I Korinćanima (3:10).

Poslanika Muhameda (a.s.). [49] Prilikom rangiranja, Hart je jasno naveo činjenicu da je Pavle, zapravo, osnivač današnjeg Kršćanstva. Pavle, iznenađujuće nadmašuje Isusa (a.s.) u Hartovoj listi, jer je on napisao više sadržaja u Bibliji nego svi njeni drugi autori, dok sam Isus (a.s.) nije napisao ni jednu Riječ u njoj. Dovoljno je iznenađujuće da tzv. poslanice koje je Pavle slao Korinćanima, Rimljanima, Galaćanima, Efezanima, Filipljanima, Kolosanima, Solunjanima, Timoteju, Titu i Filemonu nemaju bitna pozivanja na istinite riječi izrečene od samog Isusa (a.s.).

Osim četiri oprečna stiha, koji su navodno pripisani Isusu (a.s.), preko 2000 ostalih stihova iz Pavlovih poslanica njegov su izum. Kršćani bi trebali znati da sam Pavle spominje svoje sopstveno evanđelje, ne Isusovo (a.s.), u svojoj poslanici Rimljanima kada navodi:"Na dan kada Bog uzasudi tajne ljudske po evanđelju mojemu preko Isusa Krista".(Rimljanima 2:16). činjenica je da Pavlova poslanica Rimljanima služi kao temelj današnjeg Kršćanstva. [50] Svakako da je to čudno i ironično, znajući da ni jedan stih od ukupno 430-tak stihova nije formulisan od strane Isusa (a.s.) lično. Pavle se trebao neposredno pozivati na prvobitna učenja Isusa (a.s.) da je njegovo zahtjevanje za apostolstvom ili božanskom inspiracijom bilo, svakako, iskreno i istinito. Umjesto toga, veliki dio njegovih biblijski navedenih poslanica (naročito ona poslanica namjenjena Rimljanima) uzeto je iz Starog Zavjeta. Njegove poslanice su svakako bile

[49] Vidi Michael Hart,The Top 100: A Ranking of the Most Influential Persons in History (Prvih 100: Rangiranje najuticajnijih osoba u historiji), (New York: Hart Publishing Co., 1978.).

[50] Ironično, i sam Martin Luther je tvrdio da je Pavlova Poslanica Rimljanima "najvažniji dokument u Novom Zavjetu, evanđelje u svom najčišćem obliku ". Vidi Lewis W.Spitz, izd.,The Protestant Reformation (Protestantska Reformacija), (New Jersey: Prentice - Hall, Inc., 1966.), str. 36.

proizvod mučnih napora, ali to ne čini Pavla boljim od onih drugih ljudi, također autora Biblije.

Vrijedno je napomenuti da Atanazijevo Ubjeđenje, o kojemu smo ranije pisali, nije nikada poučavano od samog Isusa (a.s.). Zapravo riječ "Trojstvo" ili Atanazijevo Ubjeđenje samo po sebi nije nigdje sadržano u Bibliji.

Dogma Trojstva je izvedena iz i Ivana 5:7 koji navodi:"Jer postoje tri koja bilježe na nebesima, Otac, Sin i Sveti Duh: i ta tri su jedno". Kršćanski biblijski učenjaci naknadno su otkrili da je ova dogma umetnuta u verziji Kralja Jamesa (King James Version). Zapravo grupa od 32 Kršćanska učenjaka od najvišeg položaja, savjetovana od strane odbora sačinjenog od 50 predstavnika različite vjeroispovjesti, izašla je, 1946.god., sa novom verzijom (korigovanom standardnom verzijom) Novog Zavjeta, i sa istodobnom revizijom kompletne Biblije, 1952.god., odbacujući prethodno navedeni stih. [51]

Jedno od najvažnijih inovacija u Pavlovoj Crkvi jeste"krvno okajanje". [52] U svojoj poslanici Rimljanima Pavle kaže:

"Mnogo ćemo dakle većma biti krozanj spašeni od gnjeva kad smo se sad opravdali krvlju njegovom".[53]

Ostali napisani dijelovi u Bibliji, u kojima se spominje kršćanska dogma o krvnom okajanju ili o namjesničkom žrtvovanju slijede:

"Znajući da se propadljivijem srebrom ili zlatom ne iskupiste iz sujetnog svojeg življenja, koje ste vidjeli od

[51] Vidi dio "A Hint About the Reference" (" Uputstvo o Činjenicama"), činjenica br.1 (d) u A. Abdel-Wahab Ali, The Christ As Seen in the Sources of the Christian Beliefs (Krist Viđen u Izvorima Kršćanskog Vjerovanja), (Kairo: Wahba Book Shop, 1985.).

[52] Druge povezane inovacije su božanstvo Isusa, božansko sinovstvo (LOGOS) i izvorni grijeh.

[53] Rimljanima (5:9).

otaca"; "nego skupocjenom krvlju Krista, kao bezazlena i prečista janjeta". [54]

"I zahvalivši prelomi i reče: uzmite, jedite, ovo je tijelo moje, koje se za vas lomi; ovo činite meni za spomen".[55]

"Tako i čašu, po večeri, govoreći: ova je čaša novi zavjet u mojoj krvi; ovo činite, kadgod pijete, meni za spomen". [56]

"I reče mi: dosta ti je moja blagodat; jer se moja sila u slabosti pokazuje sa svijem". [57]

Prethodni stihovi proturječni su osnovnom Isusovom (a.s.) učenju, koji se tiču spasenja nečije duše:

"Jer vam kažem da ako ne bude veća pravda vaša nego književnika i farizeja nećete ući u carstvo nebesko". [58]

Kršćani, međutim, mogu uvijek naći načina da odbrane Trojstvo. Oni mogu, npr. da se oslanjaju na neosnovano priviđenje, prikazano Pavlu u vezi sa Isusom (a.s.): "...od kojijeh je Krist po tijelu, koji je nad svima nama Bog blagosloven u vijek". [59] To je međutim apsurd, znajući da ne postoji ni jedna jedina dvosmislena izjava u Bibliji u kojoj Isus (a.s.) za sebe objavljuje: "Ja sam Bog , te me obožavajte". Naprotiv, on je rekao:

"Ja ne mogu ništa učiniti sam od sebe; kako čujem onako sudim, i sud je moj pravedan, jer ne tražim volje svoje, nego volja Onog koji me je poslao". [60]

[54] I Petar (1:18-19).

[55] I Korinćanima (11:24).

[56] I Korinćanima (11:25).

[57] I Korinćanima (12:9).

[58] Matej (5:20).

[59] Rimljanima (9:5).

[60] Ivan (5:30).

"...jer je Gospod veći od mene". [61]

"Jer ja od sebe ne govorih, nego Onaj koji me poslao, On mi dade zapovjed šta ću kazati i šta ću govoriti". [62]

"I znam da je zapovjest Njegova život vječni. Što ja dakle govorim, onako govorim kao što mi reče Gospod". [63]

Ovo su samo neki od stihova koji jasno dokazuju da je Isus (a.s.) tvrdio da je "Poslat" od Boga. U vezi s tim, doktor bogoslovlja i zapaženi kršćanski profesor crkvene historije, A.M.Renwick, isticao je da onaj koji je "Poslat" jeste, zapravo, POSLANIK. [64]

Pavlovo jasno ispovjedanje da je on "...izabran za evanđelje Božije"[65] trebalo bi da ohrabri Kršćane da se počnu dvoumiti u njegove samo-napravljene dogme. Isus (a.s.) i svi ostali poslanici (a.s.) propovjedali su o Jednoći Boga (kao što je i navedeno u Starom Zavjetu: Izajahu 44:6 i Drugoj Knjizi Mojsijevoj 20:2-5, a također i u Novom Zavjetu, npr. Ivanu 5:44,17:3). Oni nisu nikada učili o onome što je Pavle inovirao. Dakle, bilo kakvo pozivanje na Pavla je, per se, i negiranje kazivanja samoga Isusa (a.s.).

Nadalje, ako je Saul (Savle), što je drugo ime za Pavla, zaista čuo u svojoj viziji: "Savle! Savle!, Zašto me goniš?"[66], onda je očigledno zaslužio ponižavajuću primjedbu, jer je on u svom stvarnom životu žestoko proganjao istinske pristalice Isusa (a.s.). Pavle i sam svjedoči:

[61] Ivan (14:28).
[62] Ivan (12:49).
[63] Ivan (12:50).
[64] A.M.Renwick,The Story of the Church (Priča o Crkvi), (Bristol: Inter-Varisity Press, 1977.), str.19.
[65] Rimljanima (1:1) .
[66] Djela Apostolska (22:7).

"Tako i ja mišljah da mi valja mnoga zla činiti protiv Isusa Nazaranina".

"Kao što i učinih u Jeruzalemu; i mnoge od svetijeh ja zatvorah u tamnice, primivši vlast od glavara svećenićkijeh; i kad ih ubijahu, pristajah na sud".

"I po svijem zbornicama mučeći ih često, nagonjeh da hule Isusa; i odviše mrzeći na njih gonjah ih tja i do tuđijeh gradova". [67]

"Jer sam ja najmlađi među apostolima, koji nijesam dostojan nazvati se apostol, jer gonih crkvu Božiju". [68]

Svakako da je Pavle bio otvoreni neprijatelj Isusu (a.s.) i njegovim pristalicama. Normativnim aktom (ostavimo po strani Božiji Zakon), Pavle bi bio isključen od dobijanja mjesta apostola, imajući u vidu njegovu zločinačku pozadinu, posebno u vezi kampanje proganjanja istinskih Isusovih (a.s.) pristalica. Ironično je , da ga je njegov zahtjev za apostolstvom doveo u zatvor u Ceasareu, u Rimu, gdje je tokom jednog suđenja tadašnji Guverner Festus, glasno viknuo"...Pavle? Mnoge te knjige izvode iz pameti". [69] Ustvari , on je i ubijen zbog borbe za principe samo-proizvedenog Kršćanstva. Pavlova zločinačka pozadina svakako da je zaslužila najstrožu kaznu.

Ostale inovacije Pavlove Crkve uključuju usvajanje sljedećeg: Rimski Dan Sunca (Nedjelja) kao Kršćanski Sabat; tradicionalni rođendan Boga- Sunca kao rođendan Isusa; simbol Boga-Sunca, križ svjetlosti kao simbol Kršćanstva i sjedinjavanje svih ceremonija koje su se izvodile na dan rođendanskog slavlja Boga Sunca u svoje rituale. [70]

[67] Djela Apostolska (26:9-11).
[68] I Korinćanima (15:9).
[69] Djela Apostolska (26:24).
[70] Muhammad Ata Ur-Rahim, op.cit., str.99.

KUR'AN ČASNI ODBACUJE TROJSTVO

Koncept Boga u Islamu je kristalno jasan, i isključivo je od Božanskog izvora, a ne ljudskog nagađanja. Čovjek, sa svim svojim čulima, vidi Božija stvaranja oko sebe - bilo da se tu radi o živim ili mrtvim objektima. U to su uključena i nebesa i Zemlja, i sve između njih - ljudi, sunce, mjesec, zvijezde, kiša, planine, životinje, povrće i sve vrste voća, i mnogo drugoga. [71] Svi oni imaju isti šablon stvaranja, i zato su, dakle, jasni znakovi da postoji Jedan i Jedini Istinski Bog - Allah Svemogući, Savršeni Stvoritelj. On traži od nas da razmišljamo o ovim znakovima, kako bismo bili u mogućnosti da shvatimo da svako biće ima određenu svrhu, a ne slučajno da su se tu zadesili, a niti je iko ili išta tu samo radi nekakve zabave. Allah kaže:

"Mi nismo stvorili nebo i Zemlju, i ono što je između njih, da se zabavljamo". [72]

Drugdje u Kur"anu Allah Svemogući kaže:

"Mi smo nebesa i Zemlju i ono između njih mudro stvorili. Čas oživljenja će zacijelo doći, zato ti velikodušno oprosti...Gospodar tvoj sve stvara i On je Sveznajući". [73]

"Vaš Bog je - jedan Bog! Srca onih koji u onaj svijet ne vjeruju i poriću ga, oni se ohološću razmeću". [74]

Da bi se zadovoljila i dalja radoznalost kod nekih ljudi, trebalo bi se udubiti u sljedeća jasna objašnjenja o Jednoći Boga, kao što piše u Svetom Kur"anu:

" A Vaš Bog - jedan je Bog! Nema Boga osim Njega , Milostivog, Samilosnog!"[75]

[71] Vidi prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Nahl, ajeti 1-21.
[72] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Anbija, ajet 16.
[73] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Hidžr, ajeti 85-86.
[74] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Nahl, ajet 22.

"Allah je - nema boga osim Njega - Živi i Vječni! Ne obuzima Ga ni drijemež ni san! Njegovo je ono što je na nebesima i ono što je na Zemlji! Ko se može pred Njim zauzimati za nekoga bez dopuštanja Njegova?! On zna šta je bilo i prije njih i šta će biti poslije njih, a od onoga što On zna - drugi znaju samo onoliko koliko On želi. Moć Njegova obuhvata i nebesa i Zemlju i Njemu ne dojadi održavanje njihovo; On je Svevišnji, Veličanstveni!"[76]

"Vaš Bog je, uistinu, Jedan". [77]

"Reci: On je Allah - Jedan! Allah je utočiste svakom! Nije rodio i rođen nije; i niko Mu ravan nije!"[78]

Prethodni ajeti su samo neki od brojnih Kur'anskih zapovjedi, koji jasno manifestuju Jedinstvo Boga. Ali, da bi ispravio čovječije neosnovane pretpostavke, Allah Svemogući jasno naznaćuje one koji se drže Trojstva i drugih čudnovatih politeističkih vjerovanja kao bogohulnike, a što je i navedeno u sljedećem ajetu:

"Nevjernici su oni koji govore:" Allah je jedan od trojice!" ; A samo je jedan Bog! I ako se ne okane onoga što govore, nesnosna patnja će, zaista, stići svakog od njih koji nevjernik ostane". [79]

ALLAH, JEDAN I JEDINI ISTINSKI BOG

Jedan i Jedini istinski Bog, Allah, apsolutno nema rivala i On je svakako neovisan i dovoljan samom sebi. Njemu ne trebaju nikakvi partneri. Dakle, čovjek ne treba da rizikuje i vjeruje da Bog dijeli Njegovo božanstvo s nekim. Dakako, ovo je bogohulništvo, koje će samo

[75] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Bakara, ajet 163.
[76] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Bakara, ajet 255.
[77] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Saffat, ajet 4.
[78] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Ihlas, ajeti 1-4.
[79] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Maida, ajet 73.

raskrćiti put ka Paklu svakom onom ko to bogohulništvo podržava. Sljedeći Kur"anski ajeti rasvjetljavaju prirodu Allaha, kao Jednog i Jedinog Istinskog Boga, koji je potpuno lišen bilo kakvih partnera:

"On je Allah-nema drugog Boga osim Njega, On je poznavalac vidljivog i nevidljivog svijeta, On je Milostiv, Samilostan". [80]

"On je Allah-nema drugog boga osim Njega, Vladar, Sveti, Onaj koji je bez nedostatka, Onaj koji svakoga obezbjeđuje, Onaj koji nad svim bdi, Silni, Uzvišeni, Gordi, Hvaljen neka je Allah, On je vrlo visoko iznad onih koje smatraju Njemu ravnim".(1)[81].

"On je Allah Tvorac, Onaj koji iz ničega stvara, Onaj koji svemu daje oblik, On ima najljepša imena. Njega hvale oni na nebesima i na Zemlji, On je Silni, Mudri". [82]

"A na Dan kada ih sve sakupimo, pa upitamo one koji su druge Njemu ravnim smatrali: "Gdje su vam božanstva vaša koje ste bogovima držali?"". [83]

"On zna i nevidljivi i vidljivi svijet, i On je vrlo visoko iznad onih koje Njemu ravnim smatraju!"[84]

Svako razumno ljudsko biće koje iskreno priznaje jedinstvene Allahove atribute, koji su svakako Božanski i istinski Njegovi, neće Mu pridruživati nikakve partnere. Allah, Jedan i Jedini Istinski Bog, jeste, zapravo, i jedini postojeći Bog u Svemiru. On je Vječan, Iskonski, Milostiv, Blagonaklon, Sveprisutan, Svemoguć, Silan i Neovisan. On Daje Život, Tvorac je nebesa i Zemlje, i svega između njih. On je Rukovoditelj svim stvarima. On je Svevišnji,

[80] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Hašr, ajeti 22-24.
[81] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Hašr, ajeti 22-24.
[82] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Hašr, ajeti 22-24.
[83] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-An'am, ajet 22.
[84] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Mu'minun, ajet 92.

On je Strpljiv i Najbolji Kovač Planova. On je brz u odmazdi, ali prašta i milostiv je. On je Uzvišen, Mudar, Oslobođen svih potreba i vrijedan svake hvale. On je Gospodar Prijestolja Častnog. Njemu pripada i Kraj i Početak. On je iznad vremena i prostora; otud Ga nikakva vizija ne može doseći.

ALLAH ISPRAVLJA BOŽANSTVO ISUSOVO

Kršćanski koncept Boga uključuje Isusa kao jednog od trojice u Trojstvu. To je očigledno vrsta pogrešnog shvatanja, koje se zasniva na navodima po kojim je Isus "Jedini Rođeni Sin Božiji". Bivajući Sveznajući, Savršen i lišen svih nedoličnih osobina koje Mu Kršćani dodjeljuju, Bog kategorički ispravlja takva pogrešna shvatanja kao što pokazuju i sljedeći ajeti:

"Oni govore: "Bog je sebi uzeo sina". Samo je On dostojan (da se spominje u molitvi. Neka je Njemu slava)! Njemu (to) ne treba. Njegovo je sve što je na nebesima i što je na Zemlji. Vi nemate nikakva dokaza o tome (da je On uzeo sebi sina). Zar (ćete) govoriti o Bogu ono što ne znate?". [85]

"Bogu ne treba da uzima Sebi sina! Slava Mu! Kada odredi nešto, samo rekne : "Budi"! i to biva". [86]

"Oni govore:" Sveopći Dobročinitelj je uzeo (Sebi) sina" . Vi ste donijeli tešku tvrdnju. Gotovo da se nebesa raskomadaju i zemlja da se raspukne i da padnu brda rasipajući se (zato) što oni pripisuju Sveopćem Dobročinitelju sina". [87]

[85] Prijevod značenja Kur'ana, sura Junus, ajet 68.
[86] Prijevod značenja Kur'ana, sura Merjem, ajet 35.
[87] Prijevod značenja Kur'ana, sura Merjem, ajeti 89-92.

"Allah nije uzeo Sebi sina, i nema s Njim nikakva (drugog) Boga; tada (kada bi bilo još bogova) svaki bi Bog odnio što je stvorio i uzdizao bi se jedan nad drugim. Slava Allahu (i uzvišen je) od onoga što Mu pripisuju". [88]

»Zar je odabrao kćeri nad sinove?". [89]

Pogrešno shvatanje da je Isus (a.s.), navodno "jedini Božiji Sin", iste Božanske esencije kao i Savršeni Tvorac, svakako da predstavlja neoprostiv grijeh onome ko s njim umre ne pokajavši se. Svaki Kršćanin zna da je Isus (a.s.) bio čovjek, i kao takav, on ne posjeduje ni jedan od Božanskih atributa Allahovih. Zapravo, Biblija svjedoči da "Bog nije čovjek...". [90] Samo sa ovim navodom pokazuje se da Kršćani ili ne znaju svoje svete knjige ili su oni samo slijepi sljedbenici pogrešnog boga. Na koncu, njihova Biblija govori više nego jedanput da je Isus bio čovjek. [91] U tom smislu, Biblija spominje slabosti Isusove. Baš kao i svaki drugi čovjek, Isus je imao osnovne ljudske potrebe: glad i žeđ. [92] Također, kao i svako drugi kome je potreban odmor na kraju dana, Isus (a.s.) je isto tako spavao. [93] Kod Allaha imamo potpuno drugačiju situaciju kao što je navedeno u "... Ne obuzima Ga ni drijemež ni san" [94] i "...Njemu ništa slično nije...". [95] Dakle, koncept Kršćanstva u vezi sa Isusom kao

[88] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Mu'minun, ajet 91.

[89] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Saffat, ajet 153. Pagani su nazivali anđele Božijim kćerkama. Oni su se lično sramotili ženskih potomaka i više su voljeli imati muške potomke, kako bi dokazali svoju moć i ponos (čak su često svoje tek rođene kćerke žive zakopavali kako bi izbjegli sramotu). Ali su ipak pridodavali Allahu kćeri i ovim se ajetom želi pokazati sva ironija i apsurdnost njihove tvrdnje,(op.prev.)

[90] Četvrta Knjiga Mojsijeva (23:19).

[91] I Timotije (2:5), Djela Apostolska (2:14,22), Ivan (1:29-30).

[92] Matej (21:18), Ivan (19:28).

[93] Marko (4:38), Luka (8:23).

[94] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Bakara, ajet 255.

[95] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Šura (42:11).

božanstvom je potpuno proturječan Božanskoj Jedinosti. Časni Kur"an navodi:

"Svakako su nevjerstvo učinili oni koji su rekli: "Mesih, sin Merjemin, zaista je Bog". Mesih je rekao: "O Izraelćani, služite Bogu, mom i Vašem Gospodaru!" (Zaista) će Bog lišiti dženneta onoga koji Bogu pripisuje druga i njegovo boravište je vatra. A nasilnicima nema pomagača!". [96]

"I Allah je rekao:"Ne uzimajte dva Boga!" On je zaista samo jedan Bog. I samo se Mene bojte!". [97]

Kršćanska doktrina po kojoj Isus mora da umre na križu (pošto ništa na svijetu nije svetije od krvi s kojom se mogu okajati grijesi počinjeni od strane cijele ljudske vrste) vrlo je nejasna i isto toliko skrovita. Potpuno je nepojmljivo, na primjer , da oni koji pripadaju prijašnjim generacijama i koji su primili i slijedili Božanske poruke prethodnih poslanika (Nuha, Ibrahima, Musaa i dr.) ne mogu biti spašeni jednostavno zato što nisu potvrdili Isusa Krista kao njihovog spasioca. Dakle, prihvatiti ovo pogrešno shvatanje bilo bi protivno svim zakonima poznatim čovjeku, a posebno bi bilo protivno Allahovom Božanskom Zakonu. Allah Svemogući je Sveznajući i zasigurno da On potpuno zna kako je Kršćanska Crkva nametnula svoje krivotvorene dogme (kao što je Isusovo božanstvo i krvno okajanje) ljudima širom svijeta. Takve dogme uopšte nisu bile poučavane ni od jednog poslanika, uključujući i Isusa (a.s.) i Muhameda (a.s.). Odbacivanjem kršćanske koncepcije o spasenju (preko Isusa Krista), Svemogući Allah jasno naznačava da je nečiji grijeh samo grijeh te iste osobe i da je ta osoba za

[96] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Maida, ajet 75. Također u Mateju (4:10) Isus reče:" Gospodinu Bogu svojemu poklanjaj se i njemu jedinom služi ".

[97] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Nahl, ajet 51.

takav grijeh i odgovorna sama za sebe i da se grijeh ne može jednostavno naslijediti samim rođenjem. [98]

Časni Kur"an navodi:

"Reci: Zar ću ja tražiti drugog boga za Gospodara mimo Allaha , a On je Gospodar svega. Što god ko zaradi (zaradio je) samo sebi. Nitko neće biti opterećen teretom drugog. Zatim ćete se povratiti svome Gospodaru, pa će vas On obavjestiti o onome u čemu se niste slagali". [99]

VJEROVANJE U JEDNOG BOGA JESTE KLJUČ SPASENJA

Neko, da bi dosegao spasenje (tj. da bi izbjegao mučenje u Paklu - Džehennemu) mora da čvrsto vjeruje da nema boga osim Jednog i Jedinog Istinskog Boga (Allaha). Poslanik Muhamed (a.s.) je rekao:

"Ključ za ulazak u Raj (Džennet) jeste svjedočenje (činjenici) da nema boga osim Allaha". [100]

"Onaj koji je umro znajući (i priznavajući) da nema boga osim Allaha, on ide u Raj (Džennet)". [101]

U tom smislu, svaka osoba koja odstupa od vjerovanja u Allaha (Jednog i Jedinog Boga) dobiće Pakao (Džehennem) kao svoj konačni i vječni dom, što je i naznačeno u narednom Muhamedovom (a.s.) kazivanju:

[98] Radi se o doktrini o Izvornom Grijehu.

[99] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-An'am, ajet 164.

[100] Zabilježeno od strane Mu'az b. Džebel, zasnovano na Hadisu koji je prenio Muslim. Vidi Waliuddin M.B.A.Al-Khatib Al-Umari Al-Tabrizi, Mishkat-ul Masabih sa arap. tekstom, Gl. II , prevod i adapt. od strane Abdul Hamid Siddiqui (New Delhi: Kitab Bhavan, 1984.), str.27.

[101] Zabilježeno od strane Osmana (r.a.), zasnovan na Hadisu koji je prenio Muslim. Isto djelo, str.23.

"Dvije stvari vode ka neizbježnim posljedicama. Jedna osoba reče: "Božji Poslaniče, koje su te dvije stvari?" On reče: Onaj koji je umro pridružujući drugove Allahu nedvojbeno će otići u Džehenem i onaj koji je umro nepridružujući drugove Allahu ući će u Džennet". [102]

Prethodni Hadis saglasan je sa Allahovim kazivanjem da On oprašta sve grijehe osim one koji pridružuju druge bogove Njemu, što potvrđuje i sljedeći ajet:

"Zaista Bog neće oprostiti da Mu se pripisuje drug, a oprostit će drugo kome htjedne.Tko pripiše Allahu druga, uistinu je daleko zalutao". [103]

Bilo ko, ko bi htio da ojača svoju vjeru i dostigne spasenje, mora dobro razmisliti o ovom prethodnom ajetu. Mora se stalno imati na umu da Najmudriji Sudac, " ...ne čini nepravdu (nikom) ni koliko (je) jedno (najsićušnije) zrnce; ako bude dobročinstvo, Bog će ga umnogostručiti i dat će od Sebe veliku nagradu". [104] Dalje, sljedeći ajeti, koji se tiču Allahove pravde, trebali bi inspirisati svakog čovjeka da traži spasenje kroz potpuno vjerovanje samo u Njega, a ne tražiti spas posredstvom krvnog okajanja.

"Tko uradi dobro (djelo, pa bio on) muškarac ili žena i (uz to) vjernik Mi ćemo mu dati da živi lijepim životom (na ovom svijetu). I uistinu ćemo ih nagraditi (na onom svijetu) njihovom nagradom - za najbolja (djela) što su oni uradili". [105]

[102] Ovaj Hadis (Poslanikovo kazivanje) zabilježen je od strane Džabira (r.a.), također zasnovan na Hadisu koji je prenio Muslim. Isto djelo, str.24.

[103] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Nisa, ajet 116).

[104] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Nisa, ajet 40).

[105] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Nahl, ajet 97.

"Tko uradi zlo djelo, bit će kažnjen samo odgovarajućom kaznom, a tko kao vjernik učini dobro (djelo), pa bio muškarac ili žena, ti će ući u raj (i) u njemu će biti bezgranično nagrađivani". [106]

"I da će čovjek imati samo ono što je zaslužio". [107]

"Pa tko bude uradio koliko trun dobra, vidjet će ga, a tko bude uradio koliko trun zla, vidjet će ga". [108]

Dakle, potpuna vjera u Allaha (Jednog i Jedinog Istinskog Boga) jeste najbitnija za nečije spasenje. Vjera dobija smisao samo ako se redovno prakticira. Tako, sretan je onaj čija su vjera i djela uvijek u cilju Allahovog zadovoljstva.

ZAVRŠNICA I ZAKLJUČAK

Sve do sada napisano sadrži u sebi historijske činjenice koje okružuju kontroverziju Trojstva. Dokazano je da je Trinitaristička doktrina potvrđena tek u četvrtom (IV) stoljeću, dokazujući tako da Isus (a.s.) nije bio njen autor. Kršćanstvo je stoljećima bilo u zbrci i neslozi, i istinski sljedbenici Isusa (a.s.) shvatili su da je doktrina Trojstva veoma čudna i loša. Oni se nisu njoj suprotstavljali samo pukim riječima, već su mnogi među njima čvrsto stali u odbranu Božanske Jednoće, vjerovanja koje je poučavao Isus (a.s.) i svi ostali poslanici (a.s.). Vođe Apostolske Crkve - grupe istinskih Isusovih sljedbenika - ubijani su na hiljade usljed progona od strane Rimljana u saradnji sa onima iz Pavlove Crkve. Kršćani Unitarijanci radije su umirali za plemenit princip (tj.u svom pokušaju da brane svoju monoteističku vjeru) nego da prihvate misterioznu doktrinu Trojstva.

[106] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Mu'min, ajet 40.
[107] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Nedžm, ajet 39.
[108] Prijevod značenja Kur'ana, sura Al-Zilzal, ajeti 7-8.

Škola mišljenja koja zastupa Trojstvo dominirala je Kršćanskim svijetom tek nakon što ju je Pavlova Crkva nametnula na silu onima koji je nisu niti razumjeli niti je iskreno prihvatali kao Božansku zapovijest. Takva prinuda bila je žestoko osuđivana i odbacivana od strane onih koji su vjerovali da je Isus (a.s.) bio samo Božiji poslanik, a ne "jedan od trojice" u Trojstvu. Politika je, međutim, igrala veoma značajnu ulogu u prodavanju ideje o "Trojnom Bogu" kršćanskim masama. Zapravo, trebalo je Kršćanstvu više od 300 godina da prihvati doktrinu Trojstva. Ali, čak i nakon prihvaćanja, Kršćani Unitarijanci nastavili su da joj prkose. Nametanje smrtne kazne onima koji su se protivili Trinitarističkom sistemu znači i jasno nametanje i uslovljavanje svoga mišljenja pristalicama prvobitnih načela Apostolske Crkve.

U ovoj brošuri su također razmatrane i kontroverzne ličnosti koje stoje iza uspjeha Trinitarističke doktrine. Tu spadaju Atanazije, Constantin i Pavle. Ove ličnosti bile su proturiječne kao i sama doktrina Trojstva. Na primjer, Atanazije se smatrao, silom Carskog Zakona, državnim neprijateljem kojeg car Constantin traži"mrtvog" ili "živog". A to se desilo samo nekoliko godina nakon usvajanja Trinitarističke doktrine u Nikeji. U pokušaju da spasi svoj život, tražio je utočište na raznim mjestima dok nije pronašao jednu mladu ženu, poznatu po svojoj neodoljivoj ljepoti. Njihova tajna veza rezultirala je u nedopuštenom postupku, preljubi koju čini čovjek - osnivač doktrine Trojstva.

Idući dalje u tom smislu, car Constantin (koji je usvojio Trinitarističku doktrinu) bio je i sam tiranin i ubica. On ubija svoga sina, svoju ženu, i mnoge druge, i to samo zbog želje za političkom moći. Niti je on razumio stvarnu teološku podlogu Kršćanštva, niti je on bio pravi Kršćanin. Njegovi zločini, uključujući i ubistva na hiljade nevinih pojedinaca, bili su mučni i žalosni, baš kao i njegovo pagansko vjerovanje. Ironično, međutim, kršća-

nski sveštenici su mu činili život osjetno lakšim. Ponudili su mu oprost, uprkos činjenici da samo Bog može oprostiti te užasne grijehe! Međutim, za uzvrat, Constantin im daje carsku zaštitu, a kasnije je i usvojio za njih doktrinu Trojstva.

Osim toga, utemeljitelj današnjeg Krščanstva (Pavle) bio je i sam veoma proturiječna osoba. Krščansko vjerovanje da je on božanski inspirisani apostol je nejasno. Prvo, Pavle (koji se nikada lično nije susreo sa Isusom) nije bio među 12 apostola. Drugo, on je proganjao mnoge istinske sljedbenike Isusa. Treće, Pavlovo učenje, općenito, proturječno je Isusovom (a.s.). Zapravo, veliki dio Novog Zavjeta, usvojenog od strane cara Constantina tokom održavanja Nikejskog Vijeća, 325. god., jeste Pavlova novotvorina. Naročito Pavlove Poslanice Rimljanima, Galaćanima, Filipljanima i dr. bile su plod njegovog ličnog rada koji se uopšte ne slažu sa istinskim Isusovim (a.s.) učenjem. Ustvari, ova brošura je pokazala da se sve bitne Pavlove Poslanice nisu zasnivale na praktičnim učenjima, osobnim kazivanjima i na praksi Isusa (a.s.).

Polazeći od historijskih činjenica, koje su predstavljene u ovoj brošuri, Krščani treba samo da upotrijebe svoju objektivnost i svoj razum kako bi shvatili da je "ljudski – kreirano "Trojstvo", u koje su oni vjerovali sve ove godine, samo plod političkih i osobnih manipulacija od strane onih kao što su Atanazije, Constantin i Pavle. Njihova zločinačka pozadina i nemoralnost dovoljna su podloga da budu lišeni bilo kakve božanske inspiracije. Odatle slijedi da je Trinitaristička doktrina ljudske, a ne božanske prirode.

Ova brošura je također pokazala da misteriozna priroda kontroverznog Trojstva može biti riješena konceptom Boga u Islamu. Nekoliko Kur'anskih zapovjesti je predstavljeno, gdje se jasno odbacuje

Trojstvo i božanstvo Isusa, gdje se potvrđuje Božanska Jednoća, gdje se naglašava temeljna Istina da je Bog sebi dovoljan, odatle lišen svih partnera, i gdje se naglašava da vjerovanje u Allaha, Jednog i Jedinog Istinskog Boga, predstavlja ključ spasenja. U drugu ruku, pridodavanje partnera Allahu jeste i ulaznica za Pakao (Džehennem), te nam On naređuje da se molimo nikom drugom do Njemu. Naravno, Allah je sam Sebi dovoljan. On ne mora dijeliti svoje Božanstvo sa drugima. Odatle, Krščani koji su zaista u potrazi za Istinom samo treba da se vrate na bezuslovno vjerovanje u Božiju Jednnoću i na taj način izbjegnu konfuziju i misteriju koja se stvara oko Trinitarističke doktrine. Nakon svega, Isus (a.s.) i svi ostali poslanici (a.s.) učili su o Božanskoj Jednoći, što je upravo i ubjeđenje koje zastupa i Islam koji u prevodu znači - Pokornost Volji Božjoj.

Danas, Islam je već nadmašio Krščanstvo kao religiju broj jedan u svijetu. To je zbog toga što su istinski tragači za Istinom našli Islam kao jedinu religiju koja uistinu brani vjerovanje u potpunu Jednoću Boga. Štaviše, Islam brzo raste, jer mnogi među onima koji su ga primili, a prethodno su bili druge vjeroispovjesti, igraju značajnu ulogu u prenošenju njegovih poruka ostatku ljudskog roda.

Sopstvena odgovornost, po Islamu, jeste put ka spasenju i ono se zasniva na nečijem vjerovanju, pobožnošću, pravednošću, postojanošću i uzvišenom služenju, a ne na krvnom okajanju ili namjesničkom žrtvovanju. Islam uklanja idolopoklonstvo, postupak koji je uobičajen u drugim religijama. Islam je jedina religija u svijetu koja je održala potpuno Jednoću Boga - sveti koncept, koji u svakom pogledu služi kao konačno rješenje proturiječnosti Trojstva.

SADRŽAJ